

mel derfor, kan jeg dog anføre, at Udvalget fra flere Sider — ogsaa fra kompetent Side — har set Udtalelser, som gaa ud paa, at de Panteobligationer, som Den sjællandske Bondestands Sparekasse laa inde med, syntes at være særdeles gode. I Overensstemmelse dermed er det da ogsaa, at i Den sjællandske Bondestands Sparekasses Regnskaber for en hel Del Aar — jeg har haft liggende for mig for de sidste 10 Aar — findes kun ganske faa og meget smaa Summer, opstaaede ved Tab derved, at der var udlaant for store Beløb i Landejendomme eller i de Ejendomme, hvor Sparekassen havde Prioriteter.

Det sidste, det ærede Medlem spurgte om, og som jeg formoder, den højtærede Minister vil svare paa: Forholdet mellem Værdien af Laanene, som Sparekassen har udstedt, og Ejendomsskylden, kan jo kun give nogen virkelig værdifuld Oplysning, naar man kan sammenholde det for de enkelte Ejendomme og de enkelte Laan; tages det en bloc, kan det ikke hjælpe noget. Et saadant Arbejde vilde der slet ikke have været Tid til nu; det kunde maaske have været gjort i Løbet af Vinteren, men antagelig har man ikke tænkt, det skulde være i nogen Maade nødvendigt. Hvis Landstinget paa Foranledning af det ærede Medlems Spørgsmaal, hvad jeg jo næsten begynder at forstaa kan være Meningen, skulde tænke paa at søge saadanne Oplysninger, saa kan jeg forstaa, at det vilde være nødvendigt at forlænge Moratorieloven.

Naar det ærede Medlem mener, at man kan likvidere lige saa billigt, som man kan ordne Sagen paa den her foreslaaede Maade, og dog ikke har indvendt noget væsentligt imod den her foreslaaede Maade, kan jeg ikke forstaa, hvorfor han ikke kunde være med til at fremme Sagen paa det her foreslaaede Grundlag. Muligvis kunde det ordnes saadan, at der, hvis man likviderede, ikke vilde blive synderlig større Udgift, men jeg synes rigtignok, at alt, hvad man kender paa dette Omraade, tyder paa, at det ærede Medlem har Uret i denne Opfattelse. Det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) nævnedes i Gaar nogle Tilfælde, som vidne tilstrækkeligt om, hvorledes Pengene kunne rulle ud af saadan en insolvent Sparekasse, naar de rette Hænder, d. v. s. dem, som gerne ville skrabe noget til sig, faa fat i dem. Jeg kan forstaa, at der kunde være de Mennesker, som kunde have Fordel af, at Sparekassen kom til at likvidere; der blev nok Brug for Sagførere og lignende til at tjene nogle

Penge. Men det har jo ingen af os Interesse i, det ærede Medlem sikkert heller ikke.

Til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), som ikke synes at være blidt stemt i Dag, har jeg ogsaa et Par Bemærkninger at gøre. Jeg kan lige saa lidt som den højtærede Indenrigsminister forstaa, med hvilken Ret det ærede Medlem næsten ved enhver Sag staar her og taler som Landstingets Ordfører. Heller ikke jeg kan forstaa, hvorfra han har det Mandat. Gaar det ærede Medlem da stadig op i Landstinget og hører sig for, hvad de ville, for at han kan tale deres Sag hernede? Tror han ikke, de kunne tale den selv deroppe? Jeg tror det nu, og jeg tror, han tidt er en meget daarlig Ordfører for Landstinget. Jeg har tidt hørt en Ulykkesfugl udstøde et ildevarslenende Skrig. Jeg har ogsaa tidt hørt det ærede Medlem spaa meget daarligt. Jeg har tidt hørt ham sige en hel Del hernede om, hvordan det vilde gaa en Sag, naar den kom op i Landstinget, men jeg har rigtignok ogsaa tidt været Vidne til, at han har spaaet meget daarligt, at hans Spaadom slet ikke er gaaet i Opfyldelse.

Det ærede Medlem forargede sig over, at jeg kunde haabe, at man i Landstinget vilde tage lempeligt, hensynfuldt, med Velvillie paa denne Sag. Jeg synes slet ikke, det ærede Medlem behøver at forarge sig over det Haab. Naar jeg ser hans egne Partifæller her, som f. Eks. det ærede Medlem fra Slagelse (Lange) i Gaar, staa op og erklære, at de kunne være med at fremme denne Sag paa det foreliggende Grundlag, synes jeg, det ærede Medlem maa tilgive mig, at jeg haaber, der ogsaa i Landstinget kan være fornuftige Mænd, der se paa denne Sag som det ærede Medlem fra Slagelse. Jeg tror, det er Tilfældet. Jeg tror, at naar det ærede Medlem spaar saa ilde, er det, fordi han har følt sig skuffet over, at man har taget saa lidt Hensyn til ham hernede. For øvrigt er det ikke rigtigt, at man har taget saa lidt Hensyn til det ærede Medlem. Han anker over, at man i Udvalget ikke har villet gaa ind paa hans Forslag. Men det ærede Medlem har slet ikke stillet noget Forslag, ikke et eneste Forslag har man set fra det ærede Medlems Haand ud over de smaa Ændringer, som det ærede Medlem var saa hensynsfuld at tage tilbage i Gaar — de var for Resten temmelig unu- lige. Naar det ærede Medlem havde den Opfattelse, at han kunde give et Raad, som kunde hjælpe os ud over Vanskelig-